

ת"פ 22884/02/14 - מדינת ישראל נגד הגיס טדלה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

28 יוני 2015

ת"פ 22884-02-14 מדינת ישראל נ'

טדלה

בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הגיס טדלה

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אלון סיון

ב"כ הנאשם עו"ד אורלי פרייזלר

הנאשם התייצב

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו, כמפורט בהכרעת הדין, במסגרת הסדר טיעון. הצדדים הציגו לביהמ"ש הסדר טיעון בסיום ישיבת גישור, שכלל שתי חלופות. החלופה שנבחרה בסופו של דבר ע"י הנאשם, כוללת הפקדה של פיצוי מראש, וכך נעשה, והצדדים טענו בהתאם. יצוין, כי הודיית הנאשם והרשעתו בהתאם להסדר הטיעון, הם בכתב האישום המקורי.

ב"כ המאשימה עמד על חומרת המעשים ונסיבותיהם, מדיניות הענישה, הציג פסיקה וטען כי מתחם הענישה נע גם בתחתיתו מעונש מאסר הניתן לריצוי בעבודות שירות, ועתר בנסיבות אלה לאמץ התקופה שהוסכם כי המאשימה תטען לה - 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד פיצוי כמוסכם ועונש מותנה.

ההגנה עתרה להסתפק בענישה צופה פני עתיד, הציגה פסיקה שונה ועמדה בהרחבה על נסיבותיו האישיות של הנאשם, ועל נסיבות הקשורות לתיק נוסף מאותה תקופה, שבו נגזר דינו עוד בחודש מאי 2013, ואשר לפי הנטען יכול היה, אם הייתה נערכת חקירה יעילה ומהירה, לצרף תיק זה לאותו תיק.

הנאשם הביע צער, וביקש את סיוע ביהמ"ש.

לעניין חומרת המעשים בנסיבותיהם, מדובר במי שבאופן מתוכנן ומודע ניצל חולשה רגשית ונפשית של מתלוננת, שהייתה נתונה זרה ושהתה בישראל מספר שנים. הנאשם הציע למתלוננת בכזב, כי יסייע לה להוציא תעודת זהות ישראלית, שתאפשר לה לנסוע לאתיופיה, לפגוש את ביתה ולבקר את משפחתה, והצהיר בפניה כי ישיג תעודת זהות כזאת כנגד תשלום בסך 7,000 דולר, למרות שלא יכול היה לעשות כן.

ב"כ הנאשם אמנם טוענת, כי מדובר במי שהוא חוליה בתוך מערך שלם של פעילות, ומפנה בהקשר זה לכתב האישום הנוסף בעניינו של הנאשם, אלא שכידוע, ביהמ"ש מוגבל לעובדות המפורטות בכתב האישום, ומכתב אישום זה לא עולה מעורבות של גורמים נוספים, ומעמדו של הנאשם הוא מעמד דומיננטי, של מבצע יחיד של עבירת מרמה.

הסכום שקיבל הנאשם במרמה, סך של 7,000 דולר, הוא סכום שעבור אדם פרטי, לבטח נתונה זרה, השווה בישראל, הוא סכום נכבד, ויש להניח כי המאמץ לגיוסו היה רב. המעשים בוצעו מטעמים של כדאיות כלכלית גרידא, ויש בהם פגיעה בחופש הבחירה, ברצון החופשי ובזכויות הקניניות של המתלוננת. יצוין כי בין ההצעה לבין העברת הסכום חלף פרק של זמן, כך שהייתה לנאשם שהות להמלך בו ואין מדובר במעשה אימפולסיבי. גם לאחר מכן, כשפנתה המתלוננת לנאשם בדרישה כי יחזיר לה את הכספים, ניתק עמה קשר ולא החזיר את הכספים.

בנסיבות המתוארות, מדובר בעבירת מרמה, שיש בה פגיעה של ממש בערכים המוגנים, וחומרתה אינה מועטה, הגם שאין מדובר בסכום נכבד מאוד במונחים אובייקטיביים.

לעניין מדיניות הענישה, שני הצדדים הציגו פסיקה וניתן להציג בעבירות ממין זה משרעת רחבה של עונשים. מקובלת עליי טענת ההגנה, כי הפסיקה שהציגה המאשימה חמורה יותר, משום שהיא כוללת ריבוי מעשים או ריבוי קורבנות. לצד הפסיקה שהציגה ההגנה, ניתן למצוא פס"ד רבים נוספים, שבהם העונשים נעים מתקופות של מאסר מותנה ועד תקופות מאסר ממש. לצד פסקי הדין שהוצגו, אני מפנה גם לת"פ 26802-08-11 **מדינת ישראל נ' כליף**, וכן לת"פ 59889-10-12 **מדינת ישראל נ' אלוני**, כל אחד מהם בשינויים המחויבים.

בסופו של דבר, בהתחשב במכלול הנתונים שצוינו, אני סבורה כי מתחם הענישה נע ממאסר מותנה לצד של"צ נכבד באותם מקרים של נסיבות מקלות וניסיונות שיקום, ועד שמונה חודשי מאסר.

בתיק שלפניי לא מתקיימים טעמים המצדיקים סטייה ממתחם הענישה, והעונש ייגזר בתוך המתחם. לעניין הנסיבות

הקונקרטיות, אני לוקחת בחשבון את הנסיבות שלהלן:

ראשית, הנאשם הודה, חסך זמן שיפוטי, הביע חרטה במלל ובהתנהגות, בהפקידו פיצוי בסכום לא מבוטל, שאינו מהווה את מלוא הפיצוי, ובהסכימו בהטלת פיצוי המהווה את מלוא גובה הנזק. במעשים אלה חסך הנאשם מן המתלוננת את הצורך להעיד.

שנית, לנאשם עבר פלילי רלוונטי מאותה תקופה, בקשר לעבירות שבוצעו חודשים ספורים לפני המעשים שלפניי והם חמורים מהמעשים שבפניי. בנוסף, יש לו עבר נקודתי ישן בעבירה שאינה רלוונטית. אכן מדובר במעשים שנעשו בפערי זמן לא גדולים, אך יש בהם כדי ללמד שאין מדובר במעידה חד פעמית, אלא בהתנהלות שחזרה על עצמה בדרגות חומרה שונות ובאמצעים שונים, באותה תקופה.

לעניין הזמן שחלף, מאז ביצוע המעשים חלפו 4 שנים. עם זאת, הובהר כי היה קושי לאתר ולזהות את הנאשם, עד שנחקר בחודש יולי 2012 לראשונה. לאחר מכן, בהתאם לנתונים, בוצעה חקירה והתיק הועבר לפרקליטות בחודש מרץ 2013, והוגש בפני ביהמ"ש בחודש פברואר 2014. בנסיבות אלה, אין מדובר בהתנהלות המבטאת שיהוי או עיכוב שאיננו סביר.

לעניין הגשת כתב האישום בתיק נוסף שהוצג בפניי, ת"פ 44697-03-12, גזר הדין באותו תיק ניתן בחודש מאי 2013, ולטענת הסנגורית אילו היה הנאשם מצרף תיק זה, לא היה עונשו מוחמר במידה ניכרת. בחנתי את עובדות כתב האישום הנוסף, ואת לוחות הזמנים כפי שפירטתי לעיל. לקחתי בחשבון את הצהרת ב"כ המאשימה ביחס לתרשומות בתיק, ומנגד את הצהרת הנאשם. בנסיבות אלה, אני סבורה כי אילו היה התיק מצורף הייתה הענישה מוחמרת במידה מועטה בלבד, ולכך תהיה משמעות מבחינת מיקום עונשו של הנאשם בתוך המתחם.

בנוסף אני לוקחת בחשבון את הנסיבות האישיות, כפי שהוצגו בפניי, לרבות אלה הנוגעות לעלייתו של הנאשם לארץ וקשיי ההסתגלות, וכן נסיבות הנוגעות למצבו הנפשי.

סוף דבר, מכלול הנתונים מביא אותי למסקנה, כי יש מקום לגזור על הנאשם עונש מאסר לתקופה קצרה לביצוע בעבודות שירות, לצד הפיצוי המוסכם ולצד המאסר המותנה. למען הסר ספק אציין, כי הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים הוא הסדר סביר, המתיישב עם מתחם הענישה, כמפורט לעיל.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 40 ימים, שירוצה בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות-דעת הממונה על עבודות השירות במרכז קליטה שושנה בקרית גת.

הנאשם יתייצב במפקדת מחוז דרום ביום 29.9.2015 שעה 08:00, לתחילת ריצוי עונשו.

עמוד 3

הובהרה לנאשם המשמעות של אי עמידה בתנאי עבודות השירות.

2. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור את העבירה בה הורשע.

3. פיצוי למתלוננת, עדת תביעה 6 בסך כולל של 21,000 ₪, סך של 10,000 ₪ הופקדו ויועברו באופן מיידי למתלוננת. היתרה בסך 11,000 ₪ תשולם ב-11 תשלומים חודשיים שווים ורציפים, כשהראשון בהם ביום 1.11.2015.

המזכירות תשלח עותק מגזר-הדין למתלונן, אשר ימסור לה במישרין את פרטי חשבון הבנק וסניף הבנק.

4. ניתן צו כללי למוצגים, לשיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח עותק הפרוטוקול לממונה על עבודות השירות.

ניתנה והודעה היום י"א תמוז תשע"ה, 28/06/2015 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי, שופטת